

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: F.H., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: JUDr. Jiří Kolařík, advokát, se sídlem Škroupova 561, Pardubice 530 03, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 12.1.2014, č.j. KrÚ 2116/2015/ODSH/8,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 1.8.2014, č.j. OSA/P-508/14-D/17, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), neboť porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 20.3.2014 v době okolo 22:57 hod. jako řidič

motorového vozidla tov. zn. Škoda Rapid, registrační značky „X“, při výjezdu z benzinové čerpací stanice OMV na ulici Hradecká v Pardubicích, nerespektoval dopravní značku P6 „*Stůj, dej přednost v jízdě!*“, vozidlo nezastavil a nezměněnou rychlostí pokračoval v jízdě dále ulicí Hradecká. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a zároveň povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Nejprve v části II. namítl, že jsou zde dány důvody pro zrušení rozhodnutí pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a), b), c) soudního řádu správního. Konkrétní žalobní body uvedl pak v části III., IV., V. žaloby. V části III. žaloby namítl, že žalovaný se nedostatečně nevypořádal s tím, proč neprovedl důkaz výsledkem druhého zasahujícího policisty, doplňujícím výsledkem policisty S. a ohledáním na místě, když přestupkové jednání měl žalovaný za prokázané v podstatě pouze na základě jediného důkazu – výpovědi policisty S. Žalobce namítl v odvolání a na této námitce trval v žalobě, že při absenci jiných důkazů, pouze na základě svědectví jedné osoby, ačkoliv se jedná o policistu, nelze žalobce uznat vinným ze spáchání přestupku, tj. nerespektování určité dopravní značky. Žalovaný se nevypořádal s tvrzením žalobce v uvedeném v bodu 6. odvolání, že z výpovědi policisty S. nevyplývá, kde se tento nacházel se služebním vozidlem v okamžiku spáchání přestupku, jakou rychlostí jeho služební vozidlo jelo, zda mu ve výhledu nebránily, např. jiná vozidla apod., a z tohoto důvodu, že je třeba provést opakovaný výslech. Nebylo řádně ze strany správních orgánů zkoumáno, že by se v čase údajného spáchání přestupku nacházela při výjezdu z benzinové čerpací stanice OMV v ulici Hradecká v obci Pardubice dopravní značka P6 „*Stůj, dej přednost v jízdě!*“. V části IV. žalobce namítl, že v řízení popíral, že by se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, v řízení před správními orgány nebylo najisto prokázáno, že se při výjezdu z uvedené benzinové stanice v době okolo 22:57 hod. nacházela zmíněná dopravní značka, že by byla v řádném stavu, dobře čitelná a viditelná. Tato skutečnost by mohla být zjištěna na základě dotazu žalobce či jeho právního zástupce, pokud by mu bylo umožněno připravit se na výslech svědka, účastnit se tohoto výslechu a klást svědkovi otázky. Žalobce v této části žaloby dále rozvíjel své úvahy o jeho pochybnostech, zda policista „*mohl vnímat přestupkové jednání žalobce*“, zda tam byla dopravní značka, zda její přední část mohl či nemohl vidět, zda nebyla zakryta, přeškrtnuta atd... V části V. žaloby žalobce namítl, že došlo k podstatnému porušení ustanovení před správním orgánem a to že údajně mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tuto vadu řízení spatřoval v tom, že až z rozhodnutí správního orgánu se dozvěděl, že byl při ústním jednání proveden důkaz, a to výsledkem svědka - policisty S., o tom však žalobce nebyl v předvolání k ústnímu jednání informován. Žalobce pak trval na své námitce uvedené již v odvolání, že byl tímto postupem krácen na svých právech, daných mu Listinou základních práv a svobod a zákonem o přestupcích, tj. právo na projednání věci v jeho přítomnosti, právo vyjádřit se ke všem vyjádřeným důkazům atd. Žalobce „*upozornil*“, že je nutné analogicky použít trestní řád, že by měl být účastník přestupkového řízení uvědoměn o tom, že bude prováděn výslech policisty u jednání, výslech svědka u jednání, tj. v daném případě výslech policisty S. Žalovaný navíc ústní jednání v dané věci nenařídil. Při ústním jednání byla do spisu založena fotodokumentace, správní orgán neumožnil se k tomuto podkladu v rozhodnutí vyjádřit. Žalobce zároveň namítl, že i poučení v předvolání k ústnímu jednání „*nemá oporu v zákoně*“, jde naopak nad rámec zákona, krátí právo obviněného na obhajobu. Není možné tvrdit, že se žalobce nekonáním určitého práva vzdal, žalobce žádný úkon, tj. vzdání se práva na vyjádření k podkladům rozhodnutí, neučinil. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobními námitkami, které byly obsaženy v odvolacích námitkách, se dostatečně vyjádřil v žalovaném rozhodnutí, uvedl argumentaci obhajující postup správních orgánů, přičemž navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který

nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek a uplynutím zákonné lhůty, zánik odpovědnosti za správní delikt - srov. rozsudek NSS ze dne 18.9.2014, č.j. 9 As 33/2014, dále uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikatu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení **ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp. zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku:**

Podle **rozsudku NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9** (srov. též **rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13**) „*povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí*

řádně odůvodnit **nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku *Evropského soudu pro lidská práva* ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím - minimálně implicitně - námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď **implicitní** i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11.3.2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo **nelze** vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20.10.2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 14.5.2015, č.j. 7 As 83/2015-56: „Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a **podstatných** skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11.4.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). **Z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí však není povinností soudu se v odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým dílčím skutečnostem, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů** (srov. např. náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994 ve věci *Van de Hurk v. The Netherlands*, stížnost č. 16034/90, dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>).“

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za

podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i **Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS **v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013-33, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:**

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se **správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek**. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námity, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

V rozsudku ze dne 2 Afs 7/2015-73 NSS výstižně a stručně k rozsahu přezkumu ve správním řízení či v soudním řízení ve správním soudnictví uvedl:

„Ve vztahu jak k napadenému rozsudku, tak k rozhodnutím správních orgánů uplatnil stěžovatel námitky nepřezkoumatelnosti. Lze s ním jistě souhlasit, že nelze přistoupit k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí, pokud toto nesplňuje formální předpoklady přezkoumatelnosti. Nicméně tento obecný postulát nelze vykládat tak, že soud (ať již krajský soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí správního orgánu, nebo zdejší soud ve vztahu ke krajskému soudu) bude automaticky rušit každé rozhodnutí, které se nevypořádá bezesbýtku s celou odvolací, resp. žalobní argumentací. Docházelo by tak ke zcela absurdním rozhodnutím zejména v případech, kdy je přezkoumávané rozhodnutí věcně správné a nebyla řádně nebo vůbec vypořádána dílčí námitka, která by však nemohla mít i v případě důvodnosti vliv na zákonnost samotného rozhodnutí.“

V neposlední řadě je nutné uvést i konkrétní příklad „zaplevelené“ žaloby a následného jeho hodnocení v judikatuře NSS, a to např. v rozsudku ze dne 11.6.2014, č.j. 10 Afs 18/2015-48:

„[34] Žaloba podaná u krajského soudu byla vskutku rozsáhlá, obsahovala 18 stran textu a více než 100 odstavců. V takovémto případě krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Jak k tomu trefně u vádí Ústavní soud (v nálezu krajským soudem správně citovaném), „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), věc M. CAMBELL & SONS LIMITED, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014 – 43, věc To & Mi Vdř., bod 41, ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012 – 50, věc SAFINA, bod 21, ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013 – 30, věc SOLARPARK gama, bod 41, ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, nebo ze dne 25. 2. 2015, čj. 6 As 153/2014 – 108, bod 37].

[35] Pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi Nejvyšším správním soudem a soudy krajskými.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod

č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že **žalované rozhodnutí netrpí vadou** uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů** (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Zásadní a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci **byla dostatečně prokázána vina žalobce**, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se žalobce jako obviněný zmíněného přestupku dopustil. Předně je třeba konstatovat, že „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS). V posuzované věci správní orgány tomuto požadavku dostály. **Podklady**, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu věci a k prokázání žalobci viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce zmíněného přestupku dopustil a žaloba nemohla být úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o přestupku ze dne 20.3.2014, úřední záznam ze dne 20.3.2014, a zejména pak **výslech zasahujícího policisty nstržm. S. provedeném při ústním jednání dne 26.6.2014, ke kterému se žalobce bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, ač byl řádně předvolán**. Z těchto podkladů jednoznačně vyplývá, že žalobce při výjezdu z benzinové čerpací stanice OMV na ulici Hradecká v Pardubicích dne 20.3.2014 v 22:57 hod. jako řidič zmíněného motorového vozidla **nerespektoval dopravní značku P6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“, vozidlo nezastavil, a nezměněnou rychlostí pokračoval v jízdě dál ulicí Hradecká**. Z uvedených podkladů nevyplývá, že by zmíněná dopravní značka v uvedeném místě byla nečitelná, byla „*zakryta, přeškrtnuta, či snad dokonce, že by se tam tato dopravní značka ani nenacházela*“. Tyto své pochybnosti uvedl v podstatě žalobce **až v odvolání proti rozhodnutí o přestupku, když jistě by je uvedl hned při sepisu oznámení o přestupku, do kterého pouze uvedl, že se odmítá vyjádřit**. Jak vyplývá z provedeného výslechu zasahujícího policisty S., ten jednoznačně vypověděl, že „*na úrovni benzinové stanice OMV, po pravé straně komunikace, si všiml i s kolegou, jak auto bílé barvy u protilehlé benzinové stanice nerespektovalo dopravní značku P6 – stopku, vjelo bez zastavení od této benzinové stanice, a to poměrně vysokou rychlostí, řidič ani nepřibrzdil, jelo pak dále směrem ke křižovatce Bělehradskou ulicí...*“, po zastavení vozidla (které podle tohoto svědka jelo po ulici Bělehradská „*vysokou rychlostí*“, takže se podařilo toto vozidlo zastavit až v ulici kpt. B.), byl řidič vyzván k předložení dokladů a k prokázání totožnosti a zároveň mu bylo u policisty sděleno, čeho se dopustil na ulici Hradecká u výjezdu z benzinové stanice. **Pokud by v té době uvedená dopravní značka v daném místě byla přeškrtnuta, zakrytá, nebyla by viditelná nebo by tam vůbec nebyla, tak by to jistě žalobce hned policistům sdělil při uvedené silniční kontrole, anebo by využil svých práv v řízení před správním orgánem prvního stupně, zúčastnil by se výslechu policisty, kde by mohl klást otázky, navrhnout provedení důkazů atd., což ale žalobce bezdůvodně neučinil a ponechal si svá tvrzení až do**

odvolacího řízení a v řízení o žalobě. Tyto jeho pochybnosti žalobce považuje krajský soud za nevěrohodné, když žalobce navíc ani neuvedl, zda uvedená dopravní značka byla v místě skutečně „*přeškrtnuta, zakryta, či byla jinak špatně čitelná*“, či tam vůbec nebyla, jak tvrdil žalobce. Jediným rozumným vysvětlením této argumentace žalobce, aby ji nebylo možné považovat za účelovou a nevěrohodnou, je snad to, že žalobce by tvrdil, že si žádného dopravního značení na tomto místě nevšimnul, avšak to by si pak musel žalobce vybrat: buď by tvrdil, že v uvedeném místě žádná dopravní značka „*nebyla*“, nebo by dopravní značka byla „*přeškrtnuta*“, nebo „*zakrytá*“, anebo že si vůbec nevšimnul žádné dopravní značky v daném místě, tj. že tam žádná dopravní značka nebyla, což však zcela nepochybně a jasně žalobce netvrdil. Navíc, pokud by takové pochybnosti měly být věrohodné a důvodem pro provedení dalšího dokazování správním orgánem, v dané věci navíc tyto návrhy uplatnil žalobce až v odvolání, když je mohl uplatnit již v řízení před správními orgány prvního stupně, jak soud dále uvede. Proto bylo možné vycházet z výše uvedených podkladů, a z těch nevyplývá žádná pochybnost o tom, že by v uvedeném místě buď žádná dopravní značka nebyla, anebo tato že by byla „*neplatná*“, jak tvrdí žalobce, tj. „*přeškrtnuta, či zakrytá*“. Navíc žalobce uvádí celou řadu možností „*zneplatnění*“ této dopravní značky, to však uvádí až v odvolání, přičemž pokud žalobce namítá, že uvedený svědek ve výpovědi neuvedl, že by se na místě „*v čase údajného přestupku*“ nacházela zmíněná dopravní značka, tak to v podstatě vyplývá z této svědecké výpovědi zcela jasně, protože když tento svědek vypověděl, že „*auto bílé barvy*“ tj. řízené žalobcem, nerespektovalo v uvedeném místě dopravní značku P6 – stopku, tak nemohla vzniknout správnímu orgánu pochybnost o tom, zda tam tato dopravní značka byla či nebyla. Pokud žalobce měl nějaké pochybnosti vztahující se k této výpovědi, tak je měl uplatnit při výsledku policisty, toho se však **nezúčastnil a ponechal si svá účelová tvrzení až do fáze odvolacího řízení.** Proto nemohl „*vyčítat*“ správnímu orgánu, že nezjistil, zda se tam tato dopravní značka nacházela, byla v řádném stavu, dobře čitelná a viditelná, že nevyplývá z žádných podkladů, tj. ani z výsledku policisty. Navíc o umístění značky svědčí i fotografie z místa spáchání přestupku, kterou správní orgán prvního stupně přiložil ke spisovému materiálu (čl. 15 spisu), která, jak správně uvedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí, „*sama o sobě nijak neprokazuje přestupkové jednání obviněného, pouze je z ní patrné dopravní značení v době, kdy byla pořízena, nicméně v kontextu ke svědecké výpovědi policisty S. a v ostatním spisovém materiálu může sloužit pro dokreslení dopravní situace v době spáchání přestupku, neboť, jak vyplývá z výpovědi i ostatního spisového materiálu, se dopravní značení na fotografii shoduje s dopravním značením, které bylo v daném místě i v době spáchání přestupku.*“ Žalobce navíc nezpochybnil žádný konkrétním argumentem její hodnocení provedené žalovaným v žalovaném rozhodnutí, který uvedl, že „*to že se jedná o fotografii z místa výjezdu benzinové čerpací stanice OMV na ulici Hradecká v Pardubicích je podle názoru odvolacího orgánu zřejmé, neboť v pozadí na této fotografii jsou patrné bytové objekty na ulici Stavařov v Pardubicích u areálu university Pardubice*“. Žalobce tak nezpochybnil žádným konkrétním tvrzením věrohodnost této fotodokumentace.

V této souvislosti je nutné poznamenat, že **zásada oficiality** v přestupkovém řízení, ostatně jako v jiném správním řízení znamená, že **minimálně důkazní břemeno** je na správním orgánu. **Avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal.** Názor žalobce by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, srov. pak zejména rozsudek NSS ze dne

2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Žalobce v podstatě však zůstal v rovině tohoto zpochybnění, které jednak považuje krajský soud za účelové a nevěrohodné (argumentace viz výše), dále pak z důvodu, že jednání žalobce jednoznačně vyplývá z výše uvedených podkladů, existence dopravní značky byla navíc podložena výše uvedenou fotodokumentací. Pokud měl žalobce konkrétní důvody, tj. jasně a bez pochyb by tvrdil, že buď v daném místě žádná dopravní značka nebyla, nebo by byla přeškrtnuta či jinak znehodnocena, nebo že by tato fotodokumentace neodpovídala skutečnosti, tak měl předložit správnímu orgánu konkrétní důkaz, který by byl schopen uvedené závěry správního orgánu vyvrátit. Žalobce se však **dožadoval pouze opětovného výsledku policisty S., ze kterého však žádná pochybnost nevyplývá**, domáhal se i výsledku druhého zasahujícího policisty, k tomu však neměly správní orgány důvod, když v tomto řízení platí zásada volného hodnocení důkazu a žalobce nemůže „nařizovat“, který důkaz má a musí provést. Podstatné je, že **uvedené podklady plně postačovaly k uznání viny žalobce a nebylo třeba dokazování nijak doplňovat**. K jednotlivým námitkám pak ještě konkrétněji krajský soud uvádí:

K námitkám uvedeným v části žaloby ad. III:

Není pravdou, že by se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. Jestliže žalovaný uvedl, že má přestupkové jednání žalovaného za prokázané, tj. na základě uvedených podkladů, a jestliže jak sám žalobce v žalobě tvrdí, že „v rozhodnutí obšírně se věnuje tomu, proč nemá důvod pochybovat o věrohodnosti svědka“, tak z toho logicky vyplývá, že není povinen „vyvracet“ výše uvedené účelové a nevěrohodné pochybnosti žalobce týkající se zjištění skutkového stavu věci. Žalovaný správní orgán není povinen „sáhodlouze“ žalobci, jako odvolateli v přestupkovém řízení „vysvětlovat“, proč jeho jednotlivé pochybnosti ve vztahu k výpovědi policisty S. (tj. zda mu nebránily např. jiná vozidla ve výhledu, jakou rychlostí jeho služební vozidlo jelo, kde se nacházel se služebním vozidlem v okamžiku údajného spáchání přestupku žalobcem), když odpověď na jeho pochybnosti dala jednoznačná svědecká výpověď zasahujícího policisty, který během „ústního jednání podal zcela jasnou a přesnou výpověď a poruchové jednání (vyplývá z výpovědi) viděl dostatečně jasně a zřetelně.“ Jestliže správnímu orgánu nevznikly pochybnosti o obsahu této svědecké výpovědi a o skutečnostech z nich vyplývajících, přičemž krajský soud se s tímto závěrem žalovaného zcela shoduje, tak byl oprávněn žalovaný dospět k závěru o vině žalobce a nebyl povinen přistoupit na doplňování skutkového stavu dalším dokazováním. Pokud se žalobce domáhal opětovného výsledku policisty Stoklasy za účelem odpovědi na otázky typu: Kde se nacházel se služebním vozidlem v okamžiku údajného spáchání přestupku žalobcem, jakou rychlostí jeho služební vozidlo jeho, zda mu ve výhledu nebránily např. jin vozidla apod., tak je nutné odpovědět na tyto námitky následujícím způsobem:

Kde se policista S. se služebním vozidlem v okamžiku údajného spáchání přestupku nacházel, tak to přece není pro spáchání přestupkového jednání zásadní, podstatné je, že policista společně s kolegou „řídil služební vozidlo ulicí Hradecká, projížděl ji směrem do centra města a na úrovni benzinové stanice OMV, po pravé straně komunikace, si všiml i s kolegou, jak zmíněné auto nerespektovalo dopravní značku P6 – stopku“, tedy, že svědek sám vnímal přestupkové jednání ze služebního vozidla, a poté jej i zastavil. Rychlost služebního vozidla snad nemůže mít na přestupkové jednání žalobce vliv, to musí snad sám uznat. Pokud se jedná o dotaz typu, „zda mu ve výhledu nebránily např. jiná vozidla apod.“, tak v tomto případě se žalobce domáhá prokázání neexistující skutečnosti, a tu dokazovat

nelze, jelikož tzv. negativní důkazní teorie dokazovat nelze něco, co neexistuje. Je přece logické, že kdyby žalobci „*ve výhledu bránila, např. jiná vozidla*“, tak by určitě ve výpovědi přesným, jasným a zřetelným způsobem nepopsal přestupkové jednání žalobce. Rovněž nelze považovat za důvodnou námitku to, že se žalovaný nevypořádal s jeho tvrzením o tom, že v dané věci postačovalo jen svědectví jedné osoby. Právě poukazem na **věrohodnost svědecké výpovědi policisty, podpořené příslušnou judikaturou** (srov. rozsudek NSS ze dne 27.9.2007, č.j. 4As 19/2007) v podstatě zdůvodnil žalovaný to, že **není potřeba provádět výslech obou zasahujících policistů, neboť „na rozdíl od stěžovatele (obviněného) neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem“** (srov. rozsudek NSS ze dne 27.9.2007, č.j. 4As 19/2007-114). Na tomto místě krajský soud musí poznamenat, že uvedené námitky považuje jednak nejen za nevěrohodné, ale i účelové, se snahou o dosažení rozhodnutí nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, tj. tak, aby věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení, aby pak mohl svými účelovými námitkami protahovat přestupkové řízení za účelem prekluze povinnosti za přestupek, jak jinak lze vysvětlit obsah jeho odvolání a žaloby.

K části ad IV. a V. žaloby soud uvádí následující:

Není pravdou, že žalovaný ústní jednání nenařídil. Pokud žalobce popíral, že by se uvedeného jednání dopustil a chtěl zpochybnit svědeckou výpověď jmenovaného policisty, „*účastnit se tohoto výslechu, a klást svědkovi otázky*“, tak o tuto možnost se **sám svou nedbalostí připravil**. Zřejmě si poněkud naivně představoval, že když bude reagovat na sdělení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 26.6.2014 pouze tak, že až dne 7.7.2014 zašle prostý e-mail pracovníci správního orgánu s vyjádřením, že zasílá v příloze omluvu, přičemž v příloze navíc nic obsaženo nebylo, tak že snad správní orgán bude výslech svědka opakovat při nařízeném novém ústním jednání, poté se žalobce nechá zastupovat v tomto řízení v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem, který až v odvolání uvede zmíněné účelové a nevěrohodné pochybnosti o zjištění skutkového stavu, tak že se domůže toho, že za své protiprávní jednání nebude v přestupkovém řízení potrestán. V tom se však žalobce zmýlil. Předně je třeba uvést, že **uvedený e-mail nebyl podepsán zaručeným el. podpisem**, toto podání nebylo ani následně potvrzeno písemně a nejednalo se tak o podání ve smyslu ust. § 37 správního řádu, tedy, jak správně konstatoval žalovaný v žalovaném rozhodnutí, „*na toto podání se hledí tak, jako by ani nebylo učiněno*“ a správnímu orgánu nevznikla ani povinnost vyzývat žalobce k odstranění vad tohoto podání (srov. rozsudek NSS č.j. 4 As 76/2015-37). **Správní orgán prvního stupně tak žádnou omluvu od žalobce neobdržel. Jak** vyplývá ze správního spisu, byl žalobce jako obviněný z uvedeného přestupku **předvolán k ústnímu jednání řádným způsobem**, toto předvolání mu bylo doručeno dne 21.6.2014. V tomto předvolání jednak byl poučen o **náležitostech případné omluvy z ústního jednání**, tímto poučením se však žalobce neřídil a omluva mu uznána nebyla (o čemž žalobce nepochybuje, čili nezpochybnil ani to, že se ústní jednání řádně konalo bez uznání uvedené „*omluvy*“). Námitku o tom, že žalobce nebyl informován o skutečnosti, že u jednání bude proveden výslech svědka, uplatnil žalobce již v odvolání, proto bylo podstatné, jak se s ním vypořádal žalovaný. Ten k tomu uvedl následující:

„Správní orgán I. stupně nebyl v této souvislosti po ústním jednání povinen poučovat obviněného podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť obviněný tím, že se k ústnímu

jednání bez řádné omluvy nebo důležitého (doloženého) důvodu nedostavil, se práva na vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí vzdal. V tomto smyslu byl obviněný též poučen v předvolání k ústnímu jednání na str. č. 3 (list č. 6 spisu), kde je uvedeno, že „budou-li v závěru ústního jednání shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, bude ve věci vydáno rozhodnutí, aniž by byl obviněný opětovně poučován ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu.“

K tomu je třeba doplnit, že **pokud rozhodne správní orgán bez účasti podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích, nemusí poučovat o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, když smyslem ústního jednání v přestupkovém řízení je právě shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22.2.2006, č.j. 1As 19/2005-71).** Pokud se žalobce, jako obviněný, ústního jednání nezúčastnil, ani se z něj řádně neomluvil, **musel být srozuměn s tím, že správní orgán rozhodne věc na ústním jednání v jeho nepřítomnosti, jak je to obvyklé (srov. rozsudek NSS ze dne 2.10.2013, č.j. 6As 29/2013-87).** Argumentace žalobce o tom, že v dané věci je nutné použít trestní řád, tak je nutné žalobci sdělit, že v dané věci se v přestupkových věcech jedná o trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, že tedy trestnost správních deliktů a přestupků se řídí stejnými principy jako trestnost trestních činů, a že kategorie správním právem neupravené je nutné vykládat podobně jako v trestní teorii a judikatuře (srov. rozsudek NSS ze dne 31.5.2007, sp. zn. 8As 17/2007, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS), avšak to automaticky bez dalšího neznamena, že se nebude v přestupkovém řízení aplikovat správní řád a zákon o přestupcích, ale pouze předpisy trestního práva. Tyto právní předpisy obsahují úpravu ústního jednání, a to i konkrétně ve vztahu k případu, kdy se žalobce nedostaví k jednání bez náležité omluvy či důležitého důvodu § 74 odst. 1, přičemž projednáním věci dle § 74 je třeba rozumět nejen její projednání při ústním jednání, ale též rozhodnutí o ni (§ 74 zákona o přestupcích a dále viz výše uvedená judikatura NSS). Proto krajský soud nepovažoval uvedené poučení, které se dostalo žalobci ve zmíněném předvolání k jednání, za nezákonné. I NSS v této souvislosti konstatoval, že „*již není nutné poučení ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu poté, co proběhlo ústní jednání v souladu s ust. § 73 a § 74 zákona o přestupcích*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.2.2006, č.j. 1As 19/2005-71). V tomto rozsudku NSS prezentoval jasně názor, že pokud se přestupce nedostaví k ústnímu jednání a toto v souladu se zákonem proběhne v jeho nepřítomnosti, sám se zbavuje svého práva navržené projednání věci, možnosti navrhnout důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem kladeným mu za vinu a uzavřel, že opakované poskytnutí možnosti žalobci (přestupci) vyjádřit se ke shromážděným podkladům rozhodnutí je nadbytečné, resp. že je možné ihned při jednání o věci rozhodnout. Dokonce v rozsudku ze dne 11.3.2010, č.j. 5As 24/2009-65, dospěl NSS k závěru, že je možné posoudit jako zákonný i takový postup, kdy proběhlo jednání, a až s odstupem v řádech dnů bylo meritorně rozhodnuto, přičemž „*v kontextu posuzované věci bylo nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění dokazování, a že ústní jednání konané dne 10.12.2007 mělo vést k vydání rozhodnutí. Takový závěr lze dovodit již z předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl stěžovatel poučen o tom, že zde bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Byť tedy k poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, co správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Tím byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, přičemž nelze dospět k závěru, že by došlo k podstatnému porušení řízení před správním*

orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ Žalobce pak nemusel být v předvolání k ústnímu jednání ani poučován o tom, že při jednání bude proveden výslech zmiňovaného policisty. Zároveň pak není pravdou, že správní orgán nedal žalobci možnost vyjádřit se k podkladným rozhodnutím. Tuto možnost žalobce měl, avšak nerespektoval starou právní zásadu „*iura vigilantibus, non dormientibus prosunt*“ (práva prospívají dbalým, ne spícím, nedbalým), anebo „každý nechť si střeží svá práva sám“, o tuto možnost se sám žalobce svým zmíněným nedbalým přístupem připravil sám. Uvedení jeho pochybností o zmíněné dopravní značce a věrohodnosti výpovědi policisty až v odvolání, v souvislosti se zvolením si jmenovaného právního zástupce naopak potvrzuje úvahu o účelovosti jeho postupu a jeho námitek, navíc tyto námitky jsou zcela nedůvodné. Pokud se žalobce domáhal aplikace rozsudku „*sp. zn. 5Afs 26/2007, ze dne 7.12.2007*“, že podstatnou vadou řízení je i to, když v důsledku této vady byla účastníkovi v řízení odňata možnost účasti v řízení, v řízení se účinně hájit, seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, být přítomen při výpovědích svědků atd., tak tento rozsudek na danou věc nedopadá, neboť právě o účelové argumentaci zástupce žalobce svědčí i použití i tohoto judikátu NSS (jedná se o rozsudek NSS ze dne 7.12.2007, č.j. 5Afs 26/2007-416), v kterém je uvedený závěr uveden, avšak ten je účelově „*vytrhnut*“ ze souvislostí, když v případě tohoto rozsudku NSS se nejednalo o stejný případ, tj. že byl přestupce předvolán k ústnímu jednání s výše zmíněným poučením, toho se bez omluvy neúčastnil, poté si vzal právního zástupce, ten podal odvolání, ve kterém tuto námitku uvedl, navíc tento závěr byl konstatován v obecné rovině, avšak je nutné zdůraznit k tomu navazující závěr cit. rozsudku, která následuje hned za žalobcem citovanou pasáží:

„Hodnocení možného vlivu na zákonnost rozhodnutí žalovaného se musí opírat především o závažnost důsledku nesprávného postupu správního orgánu na postavení žalobce ve vztahu ke všem okolnostem a obsahu samotného rozhodnutí. Pro posouzení závažnosti vady, kterou krajský soud shledal, je nutno brát v úvahu míru, v jakém byl žalobce zkrácen na svých procesních právech a v kontextu s těmito zjištěními je třeba posuzovat skutečné důsledky, které byly v příčinné souvislosti s takovým pochybením způsobeny. Nejvyšší správní soud se otázkou aplikace ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zabýval, např. již v rozsudku ze dne 22.9.2004, č.j. 2As 19/2001-92) in Sb. NSS, č. 430/2005, příst. též na www.nss.soud.cz), přitom zde vyslovil závěr, že „za vady řízení dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. lze považovat situace, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval“. Tak tomu však v projednávané věci evidentně nebylo. Z toho vyplývá, že sám žalobce cituje judikaturu, ze které vyplývá, že ne každá vada řízení jím uvedená, např. zahrnující porušení povinností seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, být přítomen při výpovědích svědků apod., vede automaticky k závěru o takové vadě řízení, která způsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí a ke zrušení tohoto rozhodnutí. **V daném případě však řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, žádnou vadou netrpí.** Žalobce mylně vykládá ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Z něho vyplývá, že účastníkům řízení, nestanoví-li zákon jinak, musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, to se však netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. **Správní orgán nemusí dát možnost účastníku řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jestliže se v projednávané věci tento účastník práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.** K takové situaci však v dané věci vůbec nedošlo, neboť tato možnost účastníkovi dána byla, avšak on sám svou nedbalostí, kdy si nestřežil svá práva sám s dostatečnou bdělostí a spoléhal pouze na to, že správní orgán

uzná jeho jakoukoli „*omluvu*“, tj. bez náležitého důvodu a opožděnou. Skutkový stav věci byl dostatečně spolehlivě zjištěn a **nebylo tak třeba jej doplňovat žalobcem navrhaným dokazováním.**

Krajský soud tak neshledal, že by žalované rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek, trpělo nějakou vadou, či že by bylo nezákonné. Zároveň dospěl k závěru, že **žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout** (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. listopadu 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová